

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

w sprawie **kpr. rez. K. P.**

skazanego z art. 357 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 16 czerwca 2026 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego w Lublinie

z dnia 23 maja 2025 r., sygn. akt Sg. 22/25,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia
o karze i przekazuje sprawę w tym zakresie Wojskowemu Sądowi
Garnizonowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania.**

Jacek Błaszczyk

Andrzej Stępka

Eugeniusz Wildowicz

UZASADNIENIE

Kpr. rez. K. P. został skazany wyrokiem Wojskowego Sądu Garnizonowego w Lublinie z dnia 23 maja 2025 r., sygn. akt Sg. 22/25, na karę 2 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym za to, że „w dniu 23 grudnia 2024 r. na terenie G. w miejscowości G. 1., wprawił się w stan nietrzeźwości z wynikami badań: I badanie- 0,83 mg/ dm³ o godz. 20.23, II badanie- 0,83 mg/ dm³ o godz. 20.46, III badanie- 0,79 mg/dm³ o godz. 21:03 alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc w służbie na stanowisku dowódcy zmiany zgodnie z rozkazem dziennym Dowódcy [...] nr [...] z dnia 22.12.2024 r. w godz. 12:00-00:00 oraz będąc wyznaczonym do pełnienia służby w dniu 24.12.2024 r. w godz. 00:00-12:00 rozkazem dziennym Dowódcy [...] nr [...] z dnia 23.12.2024 r.”, tj. za czyn z art. 357 § 1 k.k.

Wyrok ten, niezaskarżony przez żadną ze stron, uprawomocnił się z dniem 31 maja 2025 r.

Prokurator Generalny, działając w trybie art. 521 § 1 k.p.k., wniósł kasację od powyższego wyroku, zaskarżając go w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze na niekorzyść skazanego i zarzucając: „rażące i mające wpływ na orzeczenie naruszenie prawa materialnego - art. 34 § 1aa pkt 1 k.k., polegające na orzeczeniu kary ograniczenia wolności w wymiarze 2 miesięcy za popełnienie przestępstwa określonego w art. 357 § 1 k.k. podczas gdy przepis ten pozwala na takie rozstrzygnięcie tylko w sytuacji zagrożenia karą pozbawienia wolności nie przekraczającą roku.”

Podnosząc powyższe, Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Wojskowemu Sądowi Garnizonowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, w związku z czym podlega rozpoznaniu i uwzględnieniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Kpr. rez. K. P. został skazany za czyn z art. 357 § 1 k.k., polegający na wprawieniu się w stan nietrzeźwości lub odurzenia po wyznaczeniu do służby lub w

trakcie służby, zagrożony karą ograniczenia wolności, aresztu wojskowego albo pozbawienia wolności do lat dwóch.

Karę ograniczenia wolności co do zasady wymierza się w granicach od miesiąca do 2 lat (art. 34 § 1 k.k.).

Z treści art. 34 § 1 aa pkt 1 - 3 k.k. wynika, że jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, to za przestępstwo zagrożone zarówno karą ograniczenia wolności jak i karą pozbawienia wolności, sąd wymierza karę ograniczenia wolności na okres minimum dwóch miesięcy - jeżeli czyn jest zagrożony karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą roku, trzech miesięcy – w przypadku czynu zagrożonego karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 2 lat albo 4 miesięcy – za czyn zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą 2 lata. Oznacza to, że karę 2 miesięcy ograniczenia wolności, można orzec wyłącznie za przestępstwo zagrożone obok kary ograniczenia wolności karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą roku.

Wymierzając skazanemu karę ograniczenia wolności w wymiarze 2 miesięcy za czyn z art. 357 § 1 k.k., zagrożony między innymi karą do 2 lat pozbawienia wolności, Wojskowy Sąd Garnizonowy w Lublinie naruszył zatem przepis prawa materialnego limitujący swobodę sędziowską w zakresie wymiaru kary ograniczenia wolności, poprzez wymierzenie kary poniżej dolnego progu zagrożenia, określonego w art. 34 § 1 aa pkt 2 k.k.

Stwierdzone uchybienie stanowi rażące naruszenie wskazanego w zarzucie kasacji przepisu prawa materialnego i ma istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, co skutkuje koniecznością usunięcia go z obiegu prawnego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze.

Wojskowy Sąd Garnizonowy w Lublinie, ponownie rozpoznając sprawę w zakresie kary za zarzucony oskarżonemu czyn z art. 357 § 1 k.k., będzie miał na uwadze aktualne brzmienie przepisów regulujących wymiar kary.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak wyroku.

[J.J.]

[r.g.]

Jacek Błaszczyk Andrzej Stępka Eugeniusz Wildowicz